

Az iroda tündére - mint mindig - mosolygott, de a szemében hamiskás fény csillogott. Senki sem vette észre; senki sem tudta, hogy a márciust búcsúztató éjszakán a tündér valahogy boszorkává változott.

Minden szembejövőt segítőkészen oda irányított, ahol annak semmi dolga; a kollégák sorát küldte a gazdasági irodába, hogy írják alá a szignózási nyilatkozatot; két tanárt beküldött helyettesíteni egy nem létező órára; a mellékhelyiség felé igyekvő tanárnőre pedig így kiáltott: „Csőtörés! A férfi WC-be kell menni!”. A méltatlankodva - és fenyegetően - gyülekező munkatársaknak csak ennyit mondott: „Nézzetek a naptárra!” És valóban, az április 1-jét mutatott.

Végül sok galibával, de nagyobb botrányok nélkül elmúlt a jeles nap. Az iskolát nyitó gondnok másnap hajnalban különös hangokra lett figyelmes; vízcsobogást hallott WC felől. Csak nem? De, bizony: csőtörés!

Iroda boszorkája! Akárhogy is van, ideje visszaváltozni! Nézz a naptárra! Április 1-je elmúlt.